

РЕШЕНИЕ

№ 3229

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЗОРНИЦА В. АПОСТОЛОВИЧ** като разглежда докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110205910 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Д. П. П., с адрес гр. София, ж.к. *****, подадена чрез пълномощника му - адв. С. С. – АК – гр. Благоевград, срещу Наказателно постановление № 21-4332-028053/08.02.2022 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 (шест) месеца за извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата са изложени пространни аргументи за незаконосъобразност и неправилност на наказателното постановление, поради нарушаване на материалния закон и неспазване на процесуалните правила. Сочи се, че преди да бъде прекратена служебно регистрацията на МПС, компетентният орган е бил длъжен да уведоми неговия собственик. Допълва се, че липсата на надлежно уведомяване за настъпилата промяна е възпрепятствала жалбоподателя да съобрази поведението си, съобразно с изискванията на закона. Акцентираща се, че дори и да се приеме, че Д.и.ето е осъществено от обективна страна, то не са налице неговите субективни елементи. По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

В проведеното пред настоящата съдебна инстанция заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от адв. С. С., който в дадения ход по същество, пледира атакуваното НП да бъде отменено по изложените в жалбата съображения. Претендира присъждане на сторените по делото разходи, за които представя списък и доказателство за извършеното им плащане.

Административно-наказващият орган – Началник сектор в СДВР-ОПП, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, след като служебно провери обжалвания акт, доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. П. П. от гр. София, ж.к. „*****“ е правоспособен водач и притежава СУМПС № 284718966, издадено от СДВР. Към месец октомври 2021 г., жалбоподателят бил собственик на лек автомобил модел/марка „Нисан Максима“, с рег. № СА 3451 РК.

На 04.10.2021 г., около 16:55 ч., в гр. София, по бул. „България“, с посока на движение от бул. „Тодор Каблешков“ към ул. „Даскал Стоян Попандреев“, жалбоподателят П. управлявал собствения си лек автомобил модел/марка „Нисан Максима“, с рег. № СА 3451 РК. В близост до връзката с ул. „Околовръстен път“, управляваният от жалбоподателя лек автомобил бил спрял за извършване на полицейска проверка от св.Емил Асов и колегата му Преслав Донев – младши автоконтрольори в СДВР - ОПП.

В хода на проверката, след направена справка с група „Оперативна дежурна част“ в МВР, св.Емил Асов установил, че лек автомобил модел/марка „Нисан Максима“, с рег. № СА 3451 РК е със служебно прекратена регистрация, считано от 21.09.2021 г., на основание получено уведомление от Гаранционния фонд. Въпреки настъпилата промяна, собственикът на пътното превозно средство не бил надлежно информиран. За така констатираното нарушение срещу жалбоподателя Д. П. П. бил съставен АУАН бл.№ 691695/05.10.2021 г., в който било прието за установено, че на 04.10.2021 г., в гр. София, жалбоподателят, като е управлявал лек автомобил модел/марка „Нисан Максима“ с рег. № СА 3451 РК със служебно прекратена регистрация, считано от 21.09.2021 г., е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Така съставеният АУАН бил предявен и връчен на жалбоподателя, който го приел без възражения, такива не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗДвП.

По случая била извършена проверка, която приключила с постановление на СРП от 10.01.2022 г. за отказ от образуване на досъдебно производство. В мотивите на постановлението, представителят на държавното обвинение приел, че доколкото собственикът на лекия автомобил не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията на МПС, то процесният случай не следва да бъде приравняван на управление на нерегистрирано превозно средство, по смисъла на чл. 345, ал. 2 вр. ал. 1 НК. С тези мотиви било отказано да се образува досъдебно производство, а материалите от преписката били изпратени на началника на ОПП-СДВР за извършване на преценка, относно наличието на предпоставки за образуване на административно-наказателно производство и налагане на административно наказание.

В тази последователност, при идентично описание на фактическата обстановка и цифрова /правна/ квалификация, на основание вече съставения АУАН, началник сектор в ОПП-СДВР издал оспореното наказателно постановление № 21-4332-028053/08.02.2022 г., с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП наложил на Д. П. П. административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на кредитираните писмени доказателства, инкорпорирани в процеса съгласно разпоредбата на чл. 283 НПК вр. с чл. 84 ЗАНН, а именно: АУАН № 691695/05.10.2021 г., постановление за отказ от образуване на досъдебно производство от 10.01.2022 г. по пр.преписка № 45885/2021 г. по описа на СРП, история на регистрацията на МПС с рег. № СА3461РК, справка за собственост на ППС, справка - картон на водача, Заповед № 8121 К-13180/29.10.2019 г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министър на вътрешните работи,

както и гласните доказателствени средства - показанията на свидетеля - актосъставител Емил Асов.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля Асов, видно от които се установява начинът, по който е осъществена проверката спрямо жалбоподателя. В непосредствения си разпит пред съда, свидетелят не спести факта, че в хода на проверката не е било установено дали жалбоподателят е бил уведомен за това, че регистрацията на управлявания от него лек автомобил е била служебно прекратена.

Опора в заявеното от свидетеля се намира и в приложената справка за регистрацията на лек автомобил с рег. № СА3461РК, от която се извежда, че считано от 21.09.2021 г., същата е била прекратена служебно. От събраните писмени доказателства и представена справка, безспорно бе доказано, че за настъпилата промяна, собственикът на лек автомобил с рег. № СА3461РК не е бил уведомен, както и липсват доказателства, от които да се потвърди, че същият е разбрал по друг начин.

Представените заповеди удостоверяват материалната и териториална компетентност на контролните органи.

Доказателствената съвкупност по делото е еднопосочна и непротиворечива, поради което и съдът не намери за необходимо обсъждането им поотделно, съгласно правилото на чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в законовия срок по смисъла на чл. 59, ал. 2 ЗАНН и от лице с активна процесуална легитимация, а разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл. 314, ал. 1 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че съставеният АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентен орган, с оглед приложените по делото Заповед № 8121 К-13180/29.10.2019 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министър на вътрешните работи. Спазена е утвърдената от закона писмена форма и са налице минимално предвидените реквизити, поместени в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Контролният орган е осъществил дейността си, съблюдавайки сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

По същество на нарушението съдът намира следното:

Сочената за нарушена от страна на жалбоподателя разпоредба - чл. 140, ал. 1 ЗДвП, регламентира, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, а в чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП е предвидено налагането на административно наказание на водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установява, че лекият автомобил, управляван от жалбоподателя е бил със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, считано от 21.09.2021 г. От представената справка за собственост се извежда, че към процесната дата собственик на лек автомобил модел/марка „Нисан Максима“ с рег. № СА 3451 РК е жалбоподателят Д. П. П..

В хипотезата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, е уредено служебно да бъде прекратена регистрацията на МПС, за което е получено уведомление от Гаранционния фонд за липсата

на сключен/прекратен/подновен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Законодателят изрично е акцентирал и в разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, и в чл. 574, ал. 10 КЗ, на задължението на компетентния орган да уведоми собственика на пътното превозно средство, че регистрацията на ППС ще бъде прекратена служебно на конкретна дата, в случай, че не бъдат предприети активни действия от негова страна.

Макар и безспорно да бе установено, че от обективна страна на 04.10.2021 г., около 16:55 ч., в гр. София, жалбоподателят П. е управлявал лек автомобил модел/марка „Нисан Максима“, с рег. № СА3451РК, със служебно прекратена регистрация, считано от 21.09.2021 г., то не са събраха със същата категоричност доказателства, че същият е осъществил така вмененото му нарушение – виновно.

В хода на съдебното следствие не бе доказано, че собственикът на лекия автомобил е бил уведомен за настъпилата промяна, от което следва, че същият не е могъл да съобрази поведението си с разпоредбите на ЗДвП, както и да уведоми лицата, които използват лекия автомобил. Липсват и данни, че същият е имал възможността да разбере за настъпилото обстоятелство по друг начин.

Воден от горното, съдът намира, че не са налице субективните елементи от състава на нарушението, с правна квалификация по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, тъй като в настоящия случай служебно прекратената регистрация на лекия автомобил, като факт от обективната действителност не е бил известен на жалбоподателя П. към процесната дата. Доколкото това е факт, който представлява съществена част от състава на нарушението и е останал неизвестен за жалбоподателя, поради липсата на процесуална активност на компетентния орган, то следва, че не е налице умисъл в неговите действия/бездействия. От друга страна това незнание не се дължи на неговото небрежно или самонаД.о поведение, нито същият се е поставил сам в такова положение, поради което и съдът намира, че не е налице виновно от страна на жалбоподателя, поведение.

Съгласно чл. 6 ЗАНН административните нарушения, представляват единство между обективни и субективни признаци, а доколкото отговорността е ангажирана спрямо физическо лице, то на доказване подлежи и неговата вина, изразила се в конкретно му отношение към съответното Д.и.е и неговия вредоносен резултат

Предвид изложеното и в светлината на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на Върховния административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС - „В случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на моторно превозно средство от отдел „Пътна полиция“ или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, Д.и.ето по чл. 175, ал. 3 ЗДвП ще е несъставомерно.“, поради гореизложеното атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

При този изход на правния спор, с оглед разпоредбата на чл. 63д ЗАНН, е основателно искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски. На основание чл. 36 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, минималният размер на адвокатско възнаграждение, при интерес до 1000 лв., е 400 (четиристотин) лева. С оглед липсата на възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на АНО по смисъла на чл. 63д, ал. 2 ЗАНН, в полза на жалбоподателя следва да се присъди пълният претендиран размер на разноските от 600 (шестстотин) лева, за който са представени писмени доказателства - списък на разноските, договор за правна помощ и съдействие (л.47-48 от делото).

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. ал. 3 ЗАНН и чл. 63д ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-028053/08.02.2022 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя Д. П. П., ЕГН ***** на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 (шест) месеца за извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР-ОПП да заплати на Д. П. П., ЕГН ***** направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 (шестстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____